

Posudek oponenta na diplomovou práci Viktora Derky „Ústavnost opakovaného jmenování soudních funkcionářů“

Diplomová práce má 154 stran vlastního textu, k němuž jsou připojeny seznamy citované literatury, judikatury a dalších pramenů, jakož i abstrakt v českém a anglickém jazyce. Jednotlivé odkazy na použitou literaturu a judikaturu jsou uváděny v poznámkách pod čarou.

Práce je členěna do tří částí. Jejím těžištěm jsou první dvě, v nichž se diplomant věnuje státní správě soudů v České republice (str. 3 – 54) a ve Spolkové republice Německo (str. 56 – 134). Následující třetí část pak i dle svého názvu obsahuje diplomantovy úvahy *de lege ferenda*. Ve všech částech práce je přítom diplomantova pozornost upínána především k jejímu tématu.

První část práce obsahuje jak rozbor vzniku a aplikace platné právní úpravy a relevantní judikatury Ústavního soudu týkající se jmenování funkcionářů (především) obecných soudů, tak zejména i analýzu jejich (ne)naplňování v soudobé správní praxi – ať už cestou vnitřních předpisů Ministerstva spravedlnosti, tak v podobě na jejich základě probíhajících výběrových řízení na obsazení funkcí předsedů a místopředsedů soudů. Ocenit je zde třeba zejména diplomantův podrobný popis stávající praxe jmenování soudních funkcionářů v ČR a poukázání na její mnohé deficity (str. 23 a násl.).

V rozsáhlé druhé části práce se s širokým využitím cizích právních předpisů, judikatury a zahraniční odborné literatury diplomant věnuje německému modelu státní správy soudů, a to jak na spolkové, tak na zemské úrovni. Výklad zde poněkud extenduje i k podrobnějším popisům aspektů soudcovské nezávislosti (s. 80 a násl.), s tématem jmenovacích procesů ve správě justice ovšem blíže souvisejících. Část je završena srovnáním systémů soudní správy v ČR a v Německu (s. 128 a násl.).

Kritické závěry, které diplomant formuluje zejména vůči současnému modelu jmenování funkcionářů soudů v ČR, jsou v práci dostatečně podloženy řadou odkazů na publikované názory zainteresovaných odborníků (samozřejmě začasť z řad soudců samotných), tak stěžovatelskými vlastními poznatky z jím získaných informačních zdrojů. Jeho závěr, že reforma české soudní správy je sice nutná (s. 154), přičemž ovšem nezbytně nemusí mít podobu zavedení tzv. soudcovské (soudní) samosprávy (s. 145, s. 150), je tak zcela přijatelný.

Kladně lze hodnotit i diplomantovy úvahy *de lege ferenda* (část třetí), formulované na pozadí kritického zhodnocení některých již předložených projektů (Soudcovské Unie a jejího někdejšího prezidenta T. Lichovníka či Kolegia předsedů krajských soudů). Pro komplexní pohled by bylo ovšem vhodné se v práci alespoň zmínit i o materiálech zpracovávaných Ministerstvem spravedlnosti, např. o vládním návrhu novely Ústavy (Poslanecká sněmovna, 3. volební období, tisk 541), navrhuujícím zřízení Nejvyšší rady soudnictví, jež se měla podílet i na kreaci funkcionářů Nejvyššího soudu. Mohl by se k nim vyjádřit při ústní obhajobě.

Po stránce jazykové je možno vytknout užívání nesprávného slova „*dohadovací*“ místo „*dohodovací*“ (s. 148 n., 152), ačkoli diplomant sám píše, že jde o „*dosáhnutí dohody o věci*“. Nesprávnými jsou také označení funkce předsedy či místopředsedy soudu za „*mandát*“ či za „*formu*“ (s. 19, 51) nebo formulace, že kontrasignace je „*technicky*“ v kompetenci předsedy vlády (s. 48). Jinak jen zřídka se vykytují písařské chyby (např. „*Nejvyšší*“ – s. 140 a 145).

Závěr: Diplomová práce splňuje formální požadavky kladené na práce tohoto druhu. Po stránce svého obsahu zadané téma plně vyčerpává, přičemž prokazuje diplomantovu

schopnost práce s odbornou literaturou a soudní judikaturou, jejich samostatné analýzy i formulace návrhů *de lege ferenda*. Diplomovou práci proto **d o p o r u č u j i** k obhajobě.

V Praze dne 31. května 2018

JUDr. Radovan Suchánek, Ph.D.